

İKEV/POSTASI

EKİM 1997, SAYI 05 İSTANBUL KARAMANLILAR EĞİTİM, KÜLTÜR ve SOSYAL DAYANIŞMA VAKFI BÜLTENİDİR. İKİ AYDA BİR YAYINLANIR.

Vakfımızdan burs alan öğrenci sayısı 65'e ulaşacak!

İKEV'in İstanbul'da okuyan Karamanlı yüksekokul öğrencileri için sağladığı destek artarak devam ediyor...

Önce dernek olarak (1992'de) kurulan ve 1993-94 öğretim yılından itibaren burs vermeye başlayan İstanbul Karamanlılar Eğitim Vakfı, geçtiğimiz yıl kırkbeş olan burslu öğrenci sayısını, bu yıl altmışbeşe yükseltmeye hazırlanıyor...

Dernek, çalışmalarının ilk yıllarında on öğrenciyi burs vererek başlattığı "Eğitime Destek Programı"ndan 95-96 öğretim yılında otuz, 96-97 öğretim yılında da kırkbeş öğrenciyi yararlandırmıştı...

Vakfımız; eğitim sistemi ve kalitesinin tartışılmakta olduğu şu günlerde, altmışbeş öğrenciyi burs vermek amacındadır.

Olanakların çok sınırlı olmasına rağmen, aksamadan devam eden bu hizmetten, İstanbul'da bir yüksekokul kazanmış, başarılı ve maddi desteğe muhtaç Karamanlı öğrenciler yararlanabiliyor. Burs talebinde bulunmak için; 1. sınıf öğrencilerinin ÖYS puan belgesi fotokopisiyle, ara sınıf öğrencilerinin ise okullarından alacakları geçmiş senelere ait not çizelgeleri ile birlikte merkezimize müracaatları gerekmektedir.

Tüm Karamanlı öğrencilere sahip çıkmak isteyen Vakfımız, öğrencileri biraraya getiren kültürel sohbetler ve geziler düzenleyerek, aynı zamanda onların sosyal bakımdan gelişmelerine de yardımcı olmaya çalışıyor... Bu toplantı ve gezilerde, gençlerin birbirlerini tanımaları, kaynaşmaları sağlanırken, görüşleri ve istekleri de belirleniyor.

İKEV kurucuları, "geleceğimizin teminatı olan gençlerimizin eğitimlerine her yönüyle katkıda bulunmak ve onlara İstanbul'da yalnız olmadıklarını hissettirmek istiyoruz" diyorlar...

Maddi desteğin miktarını ve burslu öğrenci sayısını artırabilmek için de yeni kaynaklar arıyorlar...

Bu bağlamda, Karamanlı sanayicilerimizin gereksinim duyduğu reklam ve promosyon malzemelerinin üretilmesine aracılık ederek, 1997-98 ders yılındaki bursların bir kısmını karşılamaya çalışıyorlar...

İKEV'e bu konuda destek olan ve siparişleriyle Karamanlı gençlerin eğitim burslarına katkıda bulunan sanayici ve işadamlarımıza teşekkür ediyor, diğer hemşehrilerimizi de İKEV'in Burs Fonlarına katkıda bulunmaya çağırıyoruz.

• Bilgi İçin : (0212) 632 74 93

VAKIFTAN...

• İbrahim Togay Işık

Sevgili Hemşehrilerim,

Bu sayımızda sunuş yazısını yazma şerefi bana verildi. Bu sütundan size hitap mutluluğuna eriştiğim için, çok ama çok onur duyuyorum. Bildiğiniz gibi, geçen sayımızda Vakıf olarak Karaman'a bir gezi düzenleyeceğimizi ilan etmiştik. Bu geziyi 5-7 Eylül 1997 tarihinde gerçekleştirdik. Gezi ile ilgili birçok anıyı diğer sütunlarda okuyacağımızı düşünerek ben de başka konulara değinmek istedim.

Bu arada, organizasyonun gerçekleşmesinden, karşılamadan, ağırlamaya, uğurlamaya kadar büyük katkıları bulunan, tüm emeği geçen arkadaşlarımıza şahsım ve vakıf üyesi arkadaşlarım adına teşekkürü borç bilirim.

İnsanların düğleri bazen gerçek olurmuş... İnanılması güç ama, bu gezide ben bu mutluluğa erdim...

Zira, bugüne kadar Karaman'ı ziyaretlerim her defasında iş, düğün, vefat gibi nedenlerden dolayı olmuştur. Bu kez sadece gezmek için gidiyordum. Otuzbeş yıldır görmediğim İbrala (Yeşildere), hayatımda hiç görmediğim, yalnızca ismini duyduğum Kızıllar'ı (Taşkale) Karaman'ın gelişmesine öncülük eden bisküvi fabrikalarını tanımak fırsatını bulacaktım. Bu yıllardır özlemimdi. İşte bu geziyle düşün gerçekleştirdi!

Eski günlerimizi bir daha yaşadım. Hatta bu geziye eşim, kayınpederim, kayınvalidem de katıldı. Onlara Karaman'ı ne kadar anlatsam böyle tanıtamazdım. Onların hayranlıklarını gördükçe Karaman'ı neden bu kadar çok sevdiğimi daha iyi anladım. Geziye katılan herkes gibi onların da mutlulukları gözlerimden okunuyordu.

Şimdi vakıftaki arkadaşlarımdan, Ermenek, Bağayla, Ayrancı ve Karadağ'da bulunan Madensel'ne de benzer geziler tertiplenmesini rica ediyorum.

Devamı 6. sayfa

AMAÇLAR... ETKİNLİKLER... YENİLİKLER...

Üyelerinin kültürel, sosyal ve ekonomik yönden gelişimini sağlamak, Karamanlılar arasında maddi ve manevi dayanışmayı teşvik etmek, milli eğitimin genel amaç ve temel ilkelerine uygun, eğitimi ve öğrenimin değişik aşamalarında öğrencilere yardımlarda bulunmak, yurtlar ve kurslar açmak, işletmek, mahalli örf ve adetlerimizi hatırlamak, gündemde kalmasını sağlamak, İstanbul'da yaşayan hemşehrilerimizi kaynaştırmak, tarihimize sahip çıkmak ve kültürümüzü yeni nesillere aktarmak... İKEV'in temel amaçlarını oluşturur...

İşte geçtiğimiz ay içinde yapılan Karaman seyahati'nde, turistik bir geziden çok, bu amaçlar doğrultusunda gerçekleştirilen yeni bir etkinlikti... Seyahatin detaylarını ve yorumlarını değişik kalemlerden iç sayfalarda bulacaksınız... Ayrıca, bu seyahat sırasında Karaman'daki okullar için Karaman Valiliği'ne, Taşkale ve Yeşildere'deki okullar için de Belediye Başkanlarına, toplam değeri 250 milyon Lirayı bulan

defter, kalem ve benzeri kırtasiye malzemesiyle çeşitli giyecek eşyası armağan edilmiştir...

Şu anda okumakta olduğunuz "İKEV POSTASI", geçtiğimiz yıl yayınlanmaya başlanan Vakıf Bülteni'nin beşinci sayısıdır. Bu sayı, bundan önce yayınlanan ilk dört bülteninden edindiğimiz deneyimler ve okuyuculardan gelen öneriler doğrultusunda hazırlandı. Bültenimize bir isim bulundu ve logosu yazıldı. Sayfa düzenlemeleri, başlıkları yeniden yapıldı... Metin yazılarında, uluslararası yayıncılığın simgesi haline gelen "Times" türü font kullanıldı...

Özetle, bültenimiz yukarıdan aşağı her yönüyle yenilendi... Dahası, bugüne kadar engel olamadığımız dizgi hatalarından da arındırıldı. Dileğimiz "İKEV POSTASI", ismine yakışır bir iletişim aracı olsun... Karamanlılar arasındaki iletişimi artırsın. "İKEV POSTASI" nı beğeneceğinizi umuyor, desteklerinizi, dilek ve önerilerinizi bekliyoruz.

• Bilgi İçin : Tel : (0212) 632 74 93

BU SAYIDA...

Karaman'dan :

• "Babamız Ali Gülcen"

Av. Haldun Gülcen

• "Daldan dala"

Türkan Çankaya

Güncel :

• "Karaman'a hasretliğim"

Sadi Güncü

• "İnsan ata toprağını turist olarak gezince"...

Güler Pınarbaşı

• "Fotoğraflarla Karaman Seyahati"

Mustafa Güncü

Beldelerimiz:

• "Otantik kent Taşkale"

Süheyla Pınarbaşı

Bir şiir:

• "Yıllar Sonra"

Ahmet Büyükbayır

Bir kitap:

• "Çobansalatısı"

Hanice Tepeyart

...NELER VAR?

DALDAN DALA

• Türkan Çankaya

Evet... Ben de gezirmiş yazacağım. Ama tüm kalem dostlarım öyle güzel yazdılar ki, benim yazacaklarım yalnızca tekrar olacaktı. Oysa ben bir yazı okurken, satırlardan çok satır aralarını değerlendirip, gözlemlerimi değişik açılardan yapmayı severim. Onun için bu geziyi de sizlere farklı bir açıdan sunmaya çalıştım.

Karaman'a doğru yol alıyoruz. Saatler sabaha karşı 03.00 suları. Kimsenin uykusu altına bile gelmiyor. "Bu gece şoförümüzü hiç uyutmayacağız" diyoruz. Şoförümüz boy bulunup "Yapmayın Allah'ıma, zaten dün gece de hiç uymadım" diyor!

Yine Karaman'a giden otobüsteyiz. Numara sırasıyla herkes mikrofonu alıyor, kendini tanıtır, Karaman'la ilgili anılarını anlatıyor, fıkralar, şarhlar... Onam çok güzel, bir ara şoförümüz de havaya giriyor, mikrofonu eline alıp kendini tanıtır ve bir anısı anlatıyor. Karamanlı olmayan şoförümüz de fahri hemşehrimiz sayıyoruz.

Kendisi Karamanlı olmayan bir bayan, yıllardır Karamanlı bir beyle evli. Karaman'a giderken otobüste Karaman'ı ve Karamanlıları çok sevdiğini, ancak arabası içmeyi hiç sevmediğini söylüyor. Aynı bayan gezide çok mutlu oluyor. Dönüş otobüsünde mikrofon sırası ona gelince "Arabasını da artık zevkle içeceğim" diyor.

Şehir turunu güzel sesliyle otobüste şarkı söyleyen hemşehrimize biz de katılıyor, her telden gönüllüme çalıyor, çingiyoruz. Derken otobüs şoförümüzden bir istek geliyor: "Her yer karanlık..." İstek hemen yerine getiriliyor, ama dinlerken şoförümüzün gözünden yaşlar süzülüyor. Hepimiz çok duygulanıyoruz. Arabadan inince yolun kenarına diziliyoruz, dakikalarca bu duygusal şoförümüzü alkışlıyoruz. Araba alkışlar içinde yavaş yavaş hareket ediyor. Şoförümüzün gözleri yine nemleniyor.

Taşkale'de mağaraları geziyoruz. Herkes mağaralarla ilgili. Orada bir kadın eşyle birlikte mağaraya girmek için cuvalara saman dolduruyor. Bizim görüncü işini bırakmıyor. Belli ki o gün, o işin bitmesi gerekiyor. Yarin başka işleri var. Ellerileyi saman doldururken, gözleriyle bizleri inceliyor, tek tek... Biz geziyi bitirip otobüse biniyoruz. Otobüs hareket edince, hanımın başı hafifçe yana yığıyor, elleri saman cuvalında, hareketsiz bir şekilde araba gözden kaybolana kadar bizi izliyor. Ben de onu...

Taşkale'nin piknik yeri Gürlük'teyiz. Orayı yönetenler kovalara elma, armut ve Erik toplamışlar, onları tek tek yiyorlar. Belki satacaklar, belki de müşterileri için hazırlıyorlar. Biz görüncü kovalardaki tüm meyveleri üzer beşer bize ikram ediyorlar. Kalabalık olduğumuz için kovalar hemen boşalıyor (Piranhalar gibi...) Ben de memleketimde, karşılıksız sevgi ve paylaşıma bir kez daha yüreğimin taa derinliklerinde hissediyorum.

Dönüyoruz, otobüsümüz birkaç dakika sonra hareket edecek. Bir bayan hemşehrimiz bize bol pıyazlı batnik sıkması getiriyor. Sayın Belediye Başkanımız da büyük bir incelikte bizi uğurlamak için orada. Otobüsün kalkışını biraz eneliyor, batniği yiyip otobüse biniyoruz.

Bu gezide elbette eksiklerimiz de oluyor. Bir hemşehrimiz sevgili eşini ve sevgili kayınvalidesini otobüse bindirmeye kıyamadığı için özel arabasıyla geliyor. Dolayısıyla bizim yaşadığımız pek çok şeyi o yaşamıyor. Biz de onun eksikliğini hissediyoruz. Bir de okullardaki kitaplık kolu, kızıl kol gibi gezimden sorumlu hemşehrimize pezi kolu başkanı sıfatını çok yakıştırıyoruz. Ancak kırmızı bir kumaş üstüne GEZİ KOLU BAŞKANI yazıp koluna takmayı unutuyoruz.

Hasılı bu geziden ben, "göresi gelmek" söz-cüklerinin anlamını yeniden yazarak döndüm. Meğer ne çok şey, ne çok kimseyi "göresim gelmiş..."

31 Mart 1997 pazartesi günü kaybetmiş olduğumuz Karaman ve Karamanlı tutkunu, babamız DURMUŞ ALİ GÜLCAN, yazıları, konuşmaları ve eserleriyle esasen sizlerin yakinen bildiği nadir kişilerden biriydi. Onun dışı yanımayan seyya gözden kaçan bazı düşünceler, davranış ve yaşam biçimi hakkında (bazı dostlarımızın isteği de göz önünde tutularak) sizlerle sohbet etmeyi görev bildim.

Sağlığında yayımlanmış 15 kitabının arkasında yer alan bilgiler ile onun özgeçmişini esasen biliyorsunuz.

Yaşam biçimiyle oluşturduğu saygınlığı, sevecenliği ve anılarıyla daima saygı ile anacağımız babamız DURMUŞ ALİ GÜLCAN; biz çocuklarına karşı da genellikle bir dost ve arkadaş gibi yaklaşmış, bu dostluk ve arkadaşlığı yaklaşımları ile de kendisine karşı büyük bir saygı uyandırmıştır. Başka bir ifade ile, kendisine karşı aile bireylerinin beslediği saygı hiçbir zaman korku, baskı sonucunda gelişmemiştir. O, saygısını sevgi temeline oturtmuş nadir kişilerdendir. O, kendisi için bizlerden birşeyler istemek yerine, daima bizlere birşeyler verme çabasında olmuştur.

Etrafındaki gençlere de "yigenim, gelinim, yarının büyüğü" gibi sıfatlarla yaklaşmıştır. Öz evlatları ve çevresindeki gençlere, uygun görmediği davranışlarından dolayı doğrudan eleştiriyi yaklaşmamıştır. Beğenmediği bir tutum ve davranış görmezden, duymazdan gelmeyi, belki sırası geldiğinde onu utardırımdan, düşüncesini söylemeyi veya kendi davranışlarıyla karşındakinin hatalı durumunu göstermeyi yeğlemiştir. Genellikle büyüklerin çok comertce kullandığı nasihat verirken de daima kaçınılmıştır. Fikri sorulduğunda inandığı doğrusunu söylemiştir.

Kendisi yaşam ve yapısı itibarıyla çok soğukkanlı, sakin olmasına rağmen, çok sevdiği KARAMAN için yararlı olduğuna inandığı konulardaki, kendilerinden hizmet beklenen hemşehrilerin ilgisizlik ve ihmalleri karşısında sakinliğini bozup, heyecanlanıp ve belki de satışıyla bilimektedir.

93 yıllık yaşamı boyunca - KARAMAN'ı da ikinci bir ailesi gibi görmüş; ondan, fazla uzak kalamamış, özlemiş ve zaman zaman çetin sorunlarla karşılaşarak üzüldüğü olmuştur. Dostça, arkadaşça, sevgi ve saygı ortamında doya doya yaşamı mutluluğuna erişmiştir.

Ülke yönetiminde politikanın tutarsızlığı, bencilliği, gerçeklerden uzaklaşarak suni gündemlerle gün geçirilmesi; kişi, zümre ve parti menfaatlerinin ülke ve insanımız yararlarının önünde tutulması, Onu çok üzmüş ve heyecanlandırmıştır. Ayrıca, İslam dinini özünden sapıtmaya yönelik şeriatçı tutum ve davranışları doğru bulmamış, İslam dininin siyasete alet edilmesinden üzülmüş, İslam dinimizin de zarar göreceğinden büyük üzüntü duymuştur. Yazılarında, eserlerinde pek görülmemiş ise de; kendisi haiz olduğu derin kültürü, arapça ve eski yazıya vukufiyeti ve yaşamının son saatine kadar hizmetini esirgemeyen hafızası ile Yüce Kur'anımızda yer alan pek çok ayetleri ve müctehitlerin içtihatlarını yer geldiğinde ezberinden okur, Türkçeye çevirir, akıl ve mantıkla, bunların getirilişindeki amaç ve gerekliliklere de yer vererek, insanları iyiliğe, huzura ve mutluluğa doğruyalusuna zamanla uygun yorumunu yapardı. Buna karşı, akıl ve mantıktan, zamanın getirdiği şartlardan uzaklaşarak, şekil ve biçimi öne çıkaran, İslam dinini kişisel ve zümresel yarar sağlamak üzere araç olarak kullanmaya kalkışanlara, kul ile Allah arasına girip, sanki bir ruhban sınıfı geliştirmeye çalışanlara; dini kazançları toplumda itibar görme vesilesi yapma gayreti içerisinde girenlere karşı söz-bellerinde eleştiri ve üzüntülerini heyecanlanarak dile getirirdi.

Son olarak diyebiliriz ki, yaşamındaki bir üzüntüsü de; Yunus Emre ve zamanında gerektiğinde sahip çıkılmayarak, Eskişehir'e suni bir uygulama ile kapatılmış olması; diğer taraftan Karaman tarihi ile Karamanoğulları'nın üstün niteliklerinin göz ardı edilmesi ve maruz kaldıkları haksızlıklar, zulümler heyecanlandırdığı, üzüldüğü konulardır...

Bu bağlamda, tarihin derinliklerinde üstü örtülü bulunan ve çabalarıyla ortaya çıkardığı gerçekler ile hazırladığı büyük bir özveri mahsulü mütevazı kitaplarına, belli bir grubun dışında, gerekli ilginin gösterilmemesi ile, kendine sakladığı üzüntü olmuştur. Çıkarıldığı 15 kitabından, Devlet Kitapları'na, Ankara'nın on kitap dahi koymayı beinsememesi, ve Bakanlık Kütüphaneler Genel Müdürlüğü'ne, kitaplarından bir miktar alarak, kütüphanelere konulması tekliflerinin çeşitli bahanelerle reddedilmesi; bizlere de aktarmadığı, kabre birlikte götürüldüğü üzüntüsü olduğu, ölümünden sonra elimize geçen belgelerden anlaşılmıştır. Bazı kitaplarına, Karaman'ımızın gözüde kızı ve kuruşu-

Babamız ALİ GÜLCAN

ların bir ölçüde yardında bulunduğu bilinmektedir. Bunlara müteakkip, Ancak, çıkarılan 15 kitap; özel çaba ve özveri isteyen araştırmalara ilaveten, kendisinin emekli maaşından artırdığı paralarla basılıp, okurlara sunulmuştur. Her defasında 500 - 1000 arasında basılan kitaplar, genellikle hediye şeklinde dağıtılmış, basım parası karşılanamamıştır. Bu olgu ve ortamı rağmen, babamız ALİ GÜLCAN'ın ölümünde yaşadığı ve ölümünden birkaç saat öncesine kadar, basılmakta olan kitabı için tarafından ödenecek parayı, vesaireyi düşünüp planlaması, bu çabısından taviz vermemesi, zannedirim üzerinde çok düşünülmesi gereken bir olgudur, tradedir, sevgidir.

Babamız Dürmuş Ali Gülcân, kırk yıla yakın bir süre devlet memurluğu yapmıştır. Bucaklaşıla - Afgan'da görevli olduğu dönemlerde, çevre ekonomisine yarar sağlamak üzere, mevcut sakız ağaçlarına, Gaziantep'ten getirilmesine vesile olduğu antep fıstığı aşılanmasına, keza yabancı zeytinlerin budanıp, aşılanması suretiyle özellikle bostanözü çukur civarında zeytinliğin gelişmesine aktif rol almıştır. Tabiatı çok seven kimse olarak, dolaylığı yerlerde, bahçelerde, kaliteli ağaçlardan aldığı aşı kalemlerini sıradan ağaçlara aşılamıştır. Gerek memuriyet yaptığı dönemlerde ve gerekse de emeklilik döneminde verilen maaşını hakedebilme çabası göstermiş, hiçbir zaman aldığı parayı; az göstererek yakınmamıştır. Hiçbir zaman musadaki yapılması gereken işi bitirmeden, mesai bitti diye ayrılmamış, görevin bitiş saatini ölümlüğü işi tayin etmiştir. Hizmeti sırasında kişiler arasında bir ayrıcalık görmemiş, gerektiğinde yol gösterici olmuş, belki dilekçelerini yazıvermiştir. Devamlı ve çok çalışmasına rağmen, kadro yokuşu sebebiyle, altı veya dokuz sene ayni kadro ve maaşta kalmış ve serzenişte bulunmamıştır. Tabiatıyla ilerideki devrelerde, kadro kanunları ile hakları verilmiştir.

Çevresine yararlı olmaya yönelik çaba ve çalışması, planladığı bazı araştırmalarını, çevresinin hizmetine sunulması için, Allah'tan ömür dilemiştir. Yaş ortalamasına göre uzun sayılabilecek ömrünü daima delikanlı olarak sürdürmüş, aile ortamı içindeki mutluluğu yanında görev edindiği araştırmalarına, çok sevdiği KARAMAN'ına hizmet verebilme tutkusuna bağlamak yanlış olmaz.

Yaşamı boyunca, ne ailesine ve ne de çevresine hiçbir şikâyet getirmemiş (Karaman'ın ilgisiz kaldığına inandığı sorunlar hariç). Şükür ve mutluluk sergilemiştir. Hastalığı halinde yakınmış, ben iyiyim, sağlığımın zekatını veriyorum demiş, son hastalığında da ziyarete gelip, hatırları sorunları "BEN KÖTÜ KEYF TAŞIMAM" diyerek sanki onları rahatlattırmaya çalışmıştır. Ancak 1997 yılına bedenen pek iyi durumda girmedikinin bilinci ile, "ARTIK BENİM VÜCU-

DUM DOŞANLADI" demeye başlamıştır.

Çevresindeki uzak yakın akraba ve dostların çoklukları Onun yiğeni idi. Onları uzaktan izlerdi, ufuk müşküllerini, onların onurlarını kırmadan hal-lederdi. Gerektiğinde cebine koyduğu mütevazı bir yol parası ve okul harçlığı ile, tahsilini yürüten, hayatını yitilendiren kişilerin mutluluğuna yazardı. Babamız Dürmüş ALİ GÜLCAN, sigara, içki mezdi. Teklif edenlere de "BEN DAHA ALIŞA-MADIM" derdi. Ancak, dairesindeki masasında da bir paket sigara bulundurulur, hayvanan, üzüntüsü olana - özellikle çekinip de içmek istemeyen gençlere - kendisi ikram ederek onları rahatlatırdı. Bu tutum ve davranışlarını, evlat, gelin, damat, torun masalarında da taşır, birlikte olur, kendisinden evlat ve torunların uzaklaştırmazdı. Bu yaklaşımları ile kendisi, çocuklarının, torunlarının da aranan, sevilen dostu, Ali Amcaları olmuştur.

Aile bireylerine, çevresine hizmet vermekten, onları mutlu görmekten büyük keyif alır, tortla-riyla arkadaşlık kurar, ancak onlardan, kendisi için bir istekte bulunmaktan kaçınırdı. Özellikle İstanbul'da bulunduğu zaman, kütüphanelere gidip gelirken yardım istemez, hissettirmeden kendi imkanla-ri ile kaçırdı. Tabii sonra gelişinde yapılan eleştiriy-e de gülerек karşılık verirdi.

Ortaya konulan meyvenin, çürümeye yüz tutan, gözterişiz olanlarını kendisine alır, daha gösteriş ve sağlamlarını oturan aile bireylerine bırakırdı. Evde otururken, bir ihtiyacı olduğunda, o ihtiyacı his-settirmeden kendisi karşılar, çocuklarından istekte bulunmazdı. Etrafını rahatsız etmeyi hiç istemezdi, dışardan geldiğinde, sessizce kapıyı açar, içeri girer, gece tuvalete kalktığında, eş ve çocuklarını rahatsız etmemek için elektriği bile yakmazdı. O, yapısı itibarı-yla, alıcı değil verici bir mizaca sahipti. Meşru ve alınteri ile kazandığını dışında bir menfaati hiçbir zaman düşünmemiş ve almamıştır.

Bilinmez; doksanüç yıllık ömrü boyunca kindiği, noksan hizmet verdiği, Allah'a iyi kulluk edemediği yönleri bulunmuş olabilir. Ancak şu hususu rahatça ifa-de edebiliriz ki, babamız DURMUŞ ALİ GÜLCAN, ahirete KUL HAKKI İLE GİTMEYİŞ'tir. Bu dünyada, borçlu değil, alacaklı olarak göçmüştür. Duygu, düşünce ve davranışları bizlere rehber olmuştur ve bir-likte yaşayacaktır. Onun için babamız Dürmüş ALİ GÜLCAN çevre ve ailesinden büyük sevgi ve saygıyla mazhar olarak bedenlen ayrılmıştır. O, bir çınar ağacı gibi ayakta oldu... Allah'ın Rahmeti'nin daima üzerinde olmasını diliyor ve unutuyoruz.

• Avukat H. Haldun GÜLCAN

NOSTALJİ...

Resimlere Bakınca...

Aşağıdaki fotoğraf, İkinci Cihan Harbi'nin devam ettiği yıllarda inşasına başlanan ve varlıklı Karamanlıların parayla, fakir halkın da emeğiyle (hatta amelelik yaparak) katkıda bulunarak tamamladığı Karaman Hastanesi'nin, Devlet Hastanesi haline getirilmesi ve Sağlık Bakanlığı'na bağlanarak kadro verilmesi için hayli uğraşıldığı dönemde, bu talep için Ankara'ya giden heyete aittir. (27 Şubat 1948, Ankara)

Soldan Sağa:

- Oturandar : 1- Konya Mebusu, Sedat Çumralı 2. Ali Sandıkçı
3. Müftü, Mehmet Yaralı 4.Tanınmadı
Ayaktakiler : 1. Kaymakam, Vefik Altuğ (Kitapçıgil) 2. Ziya Duru
3. Ferit Özer 4. Tanınmadı 5. Ahmet Şen 6. Belediye Reisi, Ziya Göncü

BİR ŞİİR.

Yıllar Sonra...

Hasretle yapıp, dayanılmaz oluncuyla
Otobüsü doldurup neyleye koyulduk yola...
Kimileri ayrıldı kırk yıl olmuş yuvadan,
Kimi gelin, kimi damat, kimi kaynana...
Kimileri var daha hiç görmemiş memleketi,
Şahırlı ol, bu ziyaret dindirecek hasretli.
Yol uzun, şoför dikkatli, uyku yok gözlerde,
Hep memleket özlemi hainralarda, sözlerde...
Yol boyu herkes çıkıp kendini tanııyor,
Anılanlar bize geçmişte tekrar yaşıyor...

Şafak sökerken, Karaman göründü iftiktan,
Heyecanlar arıyor, belli alınan her soluktan.
Eskortlar, korumalar, yetkililer hepsi ayakta,
Böyle sevgi, böyle coşku kaldı mı ki hayatıta?
Sarılmalara, koklaymalara sanki eski bayramlar,
Göz nemli, ses tırırtı, konuşuyor insanlar...
Biraz dinlenme, biraz kahvaltı hiç uyumuyor,
Söz buluyor ama gözler durmadan konuşuyor...

Herkes soruyor eşi dostu, Ayşe ile Ahmet'i
Anın görmeden geçmeyeelim sakın imaretini...
Şehri geziyoruz sokak sokak, evde caddede,
Şamkırı, Akteke, Hatuniye, Mansurdede.
Şurası eskiden garajıdı, şurası salhane,
Dostların arıyor gönül, gezi bahane...
Şükürler olsun, camilerimizin hepsi yerli yerinde,
Bilgi yuvamız, eski kütüphane acep ne halde?
Evini bıraktığı yerde bulamayanlar üzüldüyor,
Kütüphaneyi ararken, gözlerden yaşlar süzülüyor!

Şehir büyümüş, sanayi gelişiyor, işler yolunda,
Eksikler var elbet, umutluyuz düzelecek, sonunda.
Vali, başkan, halk sanayici vermişler elele,
İşsizlik bitti, gurur veriyor çağdaş gelişme.
Daha gezilecek yerler, görülecek dostlar vardı
Gömül hepsini arzıladı ama, vakit dardı...
Akşam yemekte herşey mükemmel, herşey güzeldi,
Gördüğümüz ilgi üst düzeyde çok özeldi...

Ertesi gün Yeşildere ve Taşkale'de davetneydik,
Tarih ile doğa içiçe, sanki cennetneydik...
Bunca yıldır buraları görmediğime yandım
Öyle ağırlandı ki, kendimi önemli biri sandım.
İşte, böyle bir masal gibi geçti bu güzel gezi,
Dostlar sevinçle karşılayıp, üzgün uğurladı bizi.

Dönüşte herkes yorgun ama mutlu görünüyordu,
İki günde yaşananlar "bir ömre bedel" deniyordu...
Mutlu güttük mutlu döndük evimize çok şükür
Yöneticilerimize, dostlarımıza binlerce teşekkür.

• Ahmet Büyükenir

Fotoğraflarla Karaman seyahati.

• Mustafa Göncü

Karaman'a varışımızın ilk saatleri... Kimi otele yerleşti, kimi öğretmen evine... Kimi de Ali Özpeynirci'nin yazıhanesine! Dostumuzun ikram ettiği "Karaman'a özgü" kahvaltıda doyamadık. Tekrar teşekkürler.

İlk durak Konya yolundaki Polis Evi... Öğle yemeğinde Valimizin davetlisiyiz...

Yemektan sonraki konuşmalardan Karaman'la ilgili yeni bilgiler edindik... Bilmediğimiz ne çok şey varmış! Teşekkürler sayın yöneticiler.

İkinci durak: İpek Bisküvi Fabrikası... Sanayileşen Karaman'ın gurur duyacağı tesislerden bir örnek... Tebrik ve teşekkürler sayın Yaşar Aksoy.

Belediye'nin tahsis ettiği iki otobüsü doldurduk. Heyecanlı ve mutluyduk...

Masalar hazır... Servis tertemiz, yemekler nefis... Teşekkürler sayın Valimiz.

Şehiriçi turunda ihmal edilmeyen bir alışveriş... Başkandan herkese birer hıyavı devramber... Stramızı bekliyoruz, sabırsız ve çaresiz!

Bu gezide en çok İbrahim Togay lıyk yoruldu! Kayınvalidesine kapı açtı, kapattı... şoförlük yaptı... yine de yaranamadı, kulağı 1cm. uzadı!

Dağ Restaurant'daki akşam yemeği mükemmeldi... Masalarda sohbet edenler, sahnede şarkı söyleyenler ve pistte göbek atanlar... Davetiniz için teşekkürler sayın Yaşar Evcen.

İnsan ata topraklarını turist olarak gezince...

Bu fotoğraftaki Karamanlıların çoğu Kale'ye ilk kez çıkıyor... Karaman'ı turist gibi gezmek kolay olmuyor!

Kamer Güç "25 senedir görüşmediğim arkadaşlarımı gördüm çocukluğumu andım" derken gözlemindeki yaşlara hakim olamazken, Meral Tartan "Her anından zevk duyduğunu" dile getiriyordu. Hacı Sami Tartan'ın torunu Ertuğrul Yurdacan, yüz küsur senelik dedesinin evinde çocukluğunu ararken "Karaman'daki yaşayan(!) tarihi eserleri de ziyaret etmeyi ihmal etmemişti. Ayrıca Kasap Ahmet'ten özel sipariş et ve özel içle hazırlanan etli ekmek özlemini, sonra bu konuya ayrıca değineceğimizi bir de "malı götürme" hikayesini paylaştı bizimle. Kutsi Pembece ise "İnsanın memleketini turist olarak gezmesi çok farklı" diyordu. Kelikçi Eyüp Bağcı'nın rehberliğinde Karaman'ın gelişimini ve değişimini izledik. Ve ilk dikkatimizi çeken tozun bolluğu, yeşilin azlığıydı. İstanbul gibi ağacı kesip bina yapılmasına gerek duyulmayan Karaman'da yeşile ihtiyaç çok göze batıyordu. Yunuskent'i gezerken Kutsi Pembece, "Her ruhsat alana 5 ağaç dikme mecburiyeti" verince, Karaman bir anda gözümüzde yeşilleniverdi. Karamanlı olmayan 'Karaman dostu' Atilla Ataman

da "Her zaman bir kere daha görmek istediğim Karaman'da, 44 yıllık nostaljimi yaşadım" dedi ve Karaman'ın gelişmesinin yanısıra eskiyi de koruması gerektiğini vurguladı. Evet... Yerel yönetimlerin dikkatine, eğer tarih korunmak istenirse yollar başka yerlerden geçebilir di.

Asım Tiryaki, Karaman Kalesi'nden evinin yerini görmeye çalışırken "Gördüğüm geziler içinde bu geziyi unutamayacağım" diyordu. 30-40 sene önce Karaman'a gelin gelen eşi Nermin Tiryaki, Atatürk'ü benimseyen, geleneksel örf ve adetlerine sahip çıkan Karaman'ı tekrar yaşamaktan memnundur. Sevgi dolu dostlar edindim, dolu dolu dönüyorum" diyerek eşinin duygularını paylaşıyordu. M. Sabri Bacak'ın eşi Nilüfer Bacak da Karaman gelinlerinden. Yıllardır akraba ziyaretinin tadıyla, tarihi, turistik özellikle dostluk gezisinin tadını duymanın zevkini anlattı bizlere.

Ve ilk dikkatimizi çeken tozun bolluğu, yeşilin azlığıydı. İstanbul gibi ağacı kesip bina yapılmasına gerek duyulmayan Karaman'da yeşile ihtiyaç çok göze batıyordu.

Şadiye Kandemir, "Sevgiyle Karaman'dan ayrıldık. Gönümüzün yarısını orda bıraktık. Karaman seni çok sevdim, sevdim de sevdiğlerimi sana verdim, huzuru, sevgiyi bu toplantıda gördüm, yazdım içimdeki duyguları satırlara döktüm" uyumlu sözcükleriyle Yunus'un torunları olduğumuzu hatırlatırken, Rezzan (Çağlayan) Tanrıver'in eşi, "Karamanlı damadıym" diyerek söze başladı. Eşinin ısrarı ile katıldığı bu gezide "Kendi dünyama göre bir güzellik bulacağımı zannetmiyordum. Ama hayalimdeki doğal Anadolu'yu yakaladım. Karaman'daki tarihi eserler beni çok etkiledi. Dağlara tırmandım, doğal güzellikleri ve trekking yapabileme imkanı buldum" diyerek spor turizminin önemine değindi. "Böyle bir organizasyon olursa, o zaman ilk katılan ben olacağım. Gençlere de zaman kaybetmeden bu tadı aktarmak gerekiyor" diyerek sözlerini tamamladı. Gezi kolu başkanı Ahmet Büyükemre'nin, va-

kıf adına yapılan tüm teşekkürleri gönülden kabul edip, "Vakıftaki arkadaşlarımız gerçeğe dönüşüyor. Sizlerin mutluluğunuz bizim yorulduğumuzu alıp götürüyor. Vakfın gezi kolu başkanı olarak yapılan ilk gezide başlarına gelen tüm aksiliklere rağmen yine bu görevin bana verilmesinden gurur duydum" demesi hepimizin gönül birliğini ve mutluluğunun tekrar teyid edilmesini sağladı. Gezinin eğlence kolu başkanı Tarkan Çankaya'nın da gönül sohbetleriyle süslediği sunuşu eşliğinde, tüm yaşadıklarımız anılarımıza doğru yol alırken, İstanbul'a doğru yolculuğumuzu tamamlamak üzere hepimiz uykuya daldık.

Bu gezinin organize düşüncesinden, uygulanış sürecine kadar emeği geçenlere, tekrar tekrar teşekkür ettik. Çünkü, 'Karaman'ı koklamak' için çıktığımız bu gezide, birbirimizi hiç tanımadığımız halde müthiş bir uyum yaşamış ve çok güzel duyguları hep beraber paylaşmıştık.

• Güler Pınarbaşı

Kale önünden Karaman'a Panoramik bir bakış!

Artık bizim de bir ormanımız var, ağaç dikmenizi bekleyen...

Kalenin burçlarında kimler var? Yüksek uçan Karaman'lı kartallar...

Yeşildere'deki piknikte yemekler yendi, çaylar içildi... Sıra, sesi güzel olanlara geldi? Dinleyiciler arasında Milletvekilimiz Fikret Ünlü ve eşi de vardı...

Paparazzi Emre Tokar kardeşimiz dikkat et... Aşağıya bakın.

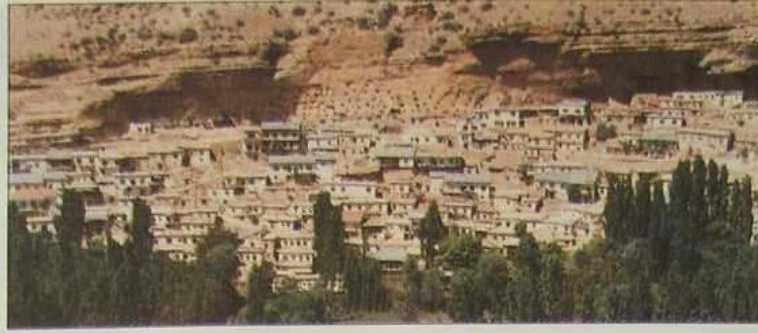

Otantik kent Taşkale'nin, tarihi güzellikleri zamana ve doğa koşullarına direniyor...

A rtık turizm sadece güneş ve deniz turizmi olmaktan öteye giderek ağırlıklı olarak tarihi güzellikleri ve bozulmamış doğa özellikleriyle ön plana çıkmaktadır. Güneşin ve denizin yanı sıra, eski kültürü ve doğallığı arayan insanımız, özelliğini, dokusunu kaybetmemiş yerlere büyük önem vermektedir.

İlimizin şinin, otantik kentlerinden Taşkale Kasabası da tarihi güzelliklerini zamana ve doğa koşullarına karşı dayanarak ve hiçbir özelliğini kaybetmeden günümüze dek getirmeyi başarmıştır. Geçmiş yüzyıllar öncesine dayanan Taşkale'nin bu başarısı, özbenliğinden ödün vermeden kültürünü bağında saklayarak bugüne kadar gelmesini sağlamasıyla Anadolu Türklüğü ve Kültürü adına önemli bir görevi ifade etmektedir.

Ayrıca el sanatları ve Orta Asya Kültürünün izlerini taşıması yönüyle turizm açısından önemli bir potansiyele sahip olan Taşkale'nin halkı, günlük yaşamını halıcılık ve hayvancılıkla temin etmektedir. Gelenek ve göreneklerini, kültürünü geleneksel el sanatları olan halıcılığa yansıtarak literatüre "Kızıl Halısı" olarak geçen yöre halıcılığında 350 dolaylarında tezgah bulunmaktadır. Roma ve Bizans döneminde yerleşim yeri olarak kullanılan Manazan Mağarası, Türkiye'nin 3. büyük mağarası olan İncesu, büyük bir titizlikle kayalarla oyulmuş 500 yıllık tahlı ambarları Taşkale'deki tarih ve medeniyetin önemli göstergeleridir.

tadır. İçerisinde sarkit, dikit, traverten havuzları bulunan bir doğa harikası İncesu Mağarası 1356 metredir. İncesu mağara sistemi kültür mantarcılığı ve gıda saklanması için uygun şartlara sahiptir. Meyve, sebze, narınciye, süt ürünleri depolamasına elverişli olan İncesu Mağarası'nın ileriki yıllarda depolama çalışmaları için altyapı çalışmaları başlamıştır. Mağaranın diğer bir özelliğinin astım ve kalp yetersizliği gibi hastalıklara iyi gelmesi olduğu söylenir. Asarini Mağarası, İncesu Mağarası'ndan 350 metre güneyde 750 metre uzunluğunda, İncesu Mağarası özelliklerine sahiptir.

Kasabanın kuzeyinde yaklaşık 40 metre yüksekliğinde 251 adet doğal tahlı ambarı bulunmaktadır. Genellikle iki bölmeli olan ambarlar; arpa,

buğday ve bakliyat saklamak üzere kullanılır. 5-60 ton hububat depolanabilir ambarlara, tutamak yerlerinden çıkılmakta ve ürünler makara sistemiyle çıkarılıp indirilmektedir.

Erken Hristiyanlık döneminden bu yana kullanıldığı kabul edilen taş ambarlardan birinin kilise olduğu ve zamanla camiye dönüştürüldüğü çeşitli kaynaklarda belirtilmektedir.

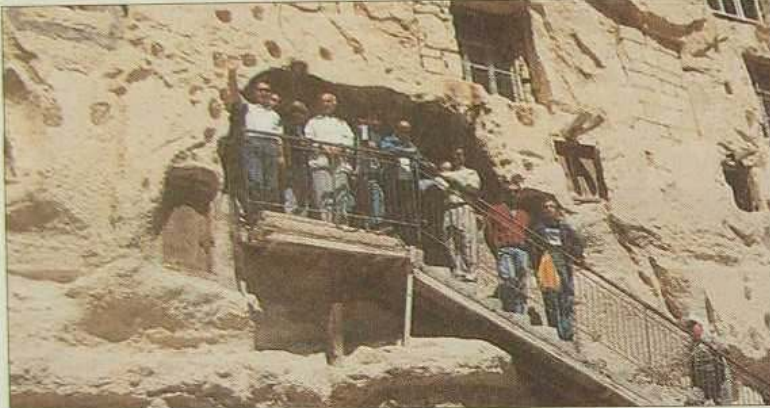
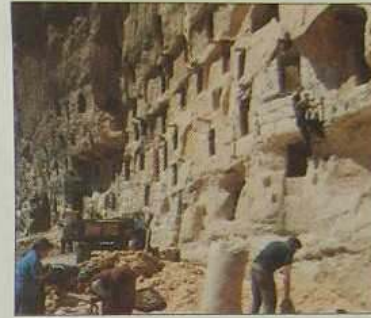
T.M.O Genel Müdürlüğü'nce yapılan incelemede, bu ambarlarda saklanan buğdaylar da ortalama 50 yılda ancak yüzde 5 oranında unlanma görüldüğü belirtilmiştir.

Kasabanın güney batısında yer alan Gürlük Pınarı, doğal güzelliği ve suyunun özelliği ile önemli bir mesire yeridir. Belediye Başkanı Ömer Güneş tarafından karşılandığımız Gürlük Pınarı'ndan çıkan su, alabalık üretiminde kullanılmakta ve kasabanın içme suyu buradan karşılanmaktadır. Yapılan teraslama ve düzenlemelerle, her türlü sosyal tesisi bulunan bir mesire yeri olarak hizmet sunulmuştur.

Manazan Mağarası, Yeşildere Vadisi'nin kuzey yamacındaki doğalkayaya oyulmuş, bu mekanlar beş katlı olup, toplu mesken halinde kullanılmıştır. Burasının Bizans Dönemi'ne ait

bir yerleşme olduğunu ispatlayan ön cephede bir şapel bulunmakta, mağara katları, giriş katı, kumkale, at meydanı, ölüm meydanı adlarını taşımaktadır. Mağara meskeninin ön cephesi yıkılmış olduğundan belirli bir girişini göremediğimiz yörede, kalıntılar her ne kadar ilgi çekiyorsa, yaşayan kültürü de aynı değerde ilgi görmektedir. Yerel coğrafyanın kullandığı geleneksel yapı tarzı ile evlerin doğal dokuya uyumu günümüz insanının ilgi odağı olacak kadar ilginçtir. Doğal tahlı ambarlarının yapım ve kullanım tarzı yabancı turistlerin olduğu kadar bilim adamlarının da ilgisini çekmekte ve araştırmalarına konu olmaktadır. Taşkale'nin, birinci derecede sit alanı olması, Kültür ve Turizm Bakanlıkları'nın el uzatarak, layık olduğu değerin verilmesi gerektiği ilgililere duyurulmalıdır.

• Süheyla Pınarbaşı

Turistik özellikleriyle ilgi çeken, Yeşildere suyunun geçtiği dar bir vadinin üzerinde kurulur. Taşkale'nin yüzölçümü 450 kilometrekaredir. Bitki örtüsü İç Anadolu ve bozkır alanı içerisinde yer alması nedeniyle step bitkilerinden oluşan kasabanın çevresinde yer alan düz arazilerde tarım yapılmakta, ekilebilir tarım alanlarında buğday, arpa, yulaf, mısır yetiştirilmektedir. Taşkale'de meyvecilik ve bahçe tarımının yanı sıra, küçükbaş hayvancılık da tarım çalışmaları kadar önemlidir.

Bu şirin kasabamızın geleneksel yerleşiminin tamamı güney bölgesinde olup, kasabanın kuzeyi dik bir kaya kitlesi ile çevrilidir. Taşkale'de doğa ve tarihi kalıntılar çok ilginç bir görüntü sunmak-

NEFİS ZİYAFET

Ülfet

BİSKÜVİ-ÇİKOLATA-ŞEKERLEME-KEK-GOFRET-ÇİKLET

Ülfet

Bisküvi ve Gıda San.A.Ş.

Organize Sanayi Bölgesi Karaman / TÜRKİYE Tel : 0(338) 224 12 90 (9 Hat) Fax: 0(338) 224 12 99

ANILAR...

Hacı Sami Tartan'ın torunu Ertuğrul Yurdacan: "Karaman'daki yaşayan tarihi eserleri gezerken dedemi hatırladım. Bahçesinde bozeseğinin heybesine biner bahçeyle giderdik. Tartanlar'da 15 kardeş, 125 torun var. Vefatlar, mirasçılar derken, dedemin 35 senedir mirası paylaşamadı. Miras paylaşamadığı için de hiçbirseye olmadı. Topucak Mahallesi, Tartan Sokak'a gittim. Dedemin müze gibi büyük evine girdiğimde herşeyin yok olduğunu gördüm ve duvardan düşmüş bir parçayı hatıra olarak aldım. Bu gezide çocukluğumu yaşarken, unularımı dolu mekanın aslında dedemden kalan en önemli miras olduğunu düşündüm. Bu parçayı da yanımda götürüyorum. Duvarıma asacağım. İstanbul'da olduğu gibi mesela; Fatih Belediye Başkanı, Sadettin Tantan'ın tarihi korumaya çalıştığı gibi biz de koruyabildiğimiz tarihimizi. Geç kalmadan, Vakıfbank, Kültür Bakanlığı, büyük şirketler nezdinde bu işi hala üstlenebiliriz."

(Otobüste, duvardan düşmüş mü, sökülmüş mü? diye Ertuğrul Bey'i içine sıkıştırıp terlettik. Bu küçük duvar parçasını incelediğimizde, gerçekten eski ustaların hayal dünyasını, el emeğindeki inceliği, kıyacı dekorasyondaki kaliteyi ve kültürlü görebiliyorduk.)

Karaman dostu Atilla Ataman, Karamanlı Kolmayan bir Karaman dostu. Ataman 44 yıl önce çocukluğunu geçirdiği Karaman'da 51-54 yıllarında bulunmuş. Ortaokul 1. 2. 3. sınıfta olduğu dönemler. "Her zaman

Karaman'ı bir kez daha görmek isterdim. Benim için güzel anıların yaşandığı yeri. Karaman halkının özelliğinin, karşılık beklemekten vermekten hoşlanması olduğunu düşünürüm. Evimizin olduğu yeri aradım. Cengiz Tartan'la karşılaştık. Benim sınıf arkadaşımış. Bana çocukluğumun geçtiği yerleri gezdirdi. Evimizin yıkılmış yola gitmiş. Bir ambar vardı. Orası benim için çocukluğumun en büyük mekanı idi. Oynadığımız yerleri gezdik. Çimen aldığımız yerleri. Sulu batırık, sıkma yedik. Rıza Beylerde mayalı sıkma yerken yıllar önceki o tadı tekrar hatırladım. Siz Karamanlı dostlarıma çok teşekkür ederken, sizlere, babamın ellili yaşlarındayken, orta yaşın dolu dolu yaşadığı dönemde yazdığı bir şiirini aktarmak istiyorum." dedi ve aşağıdaki şiiri okudu:

Ömrüm

Sonsuz bir membadan, süzülen ömrüm,
Seneler halinde akar da gider,
Tel tel yumağından çözülen ömrüm,
Birgün viran olur çıkar da gider.

İner bir tepeden, çıkar bir dağa
Hasretle gözlerim dalar uzağa,
Çiçeksiz bahçeyle, meyvesiz bağa
Eski şen bülbüller bakar da gider.

Kanayan bu kalbim çok acı sızlar,
Söner gökte gün, ay batar, çıkar yıldızlar,
Bir dağ eteğinden yıkık bir mezar
Uğrunda gönüller yakar da gider.

• Şemsettin Ataman

Yine O, Daima O!..

Pare Pare ateş bunlar, gül değil:
"Aşk beni yandırdı, boyadı kana"
İçimde tutuşan bir gönül değil,
Pirim, bin gönülle aşıkım sana!

Ruhta bu yangını tutuşturan kim?
Sönmesin bu alev, yanmak isterim!
Türlü şüphelerle paslanan kalbim,
Nasıl temizlendi bak, yana yana.

Yunus'um, aşkınla dil oldu bülbul,
Cehennem ateşi kızıl kızıl gül,
Seni bu illerde bulalı gönül
Karaman diyarı apaydın bana!

Halide Nusret Zorlutuna
1942, Karaman

"Halide Nusret Hanım, 1940'lı yıllarda kocasının görevi nedeniyle Karaman'da bulunmuş ve Karaman Ortaokulu'nda bizlere Türkçe öğretmenliği yapmıştır." • Sadi Göncü

"...Karamanlıyım
Karamanlıyım,
çünkü Türkçe konuşuyorum.
Karamanlıyım,
çünkü Mevlana torunuyum.
Karamanlıyım,
çünkü Yunus Beldeşindenim.
Çünkü Karamanlılığımı
gurur duyuyorum..."

• Ali Uzun
Ankara Karamanlılar Derneği Sekreteri
Tel : 0. 312. 230 2320

GÖNÜLLÜ MUHABİRLER
ARANIYOR

Siz de yıllardır herşeyi içine atıp orada biriktirelerken misiniz? Yoksa, bir adın ileri gidip, onları kağıda dökenlerden mi?
Yayınlarımız size şüphelerinizi ve denemelerinizi günışığına çıkarmak ve hep beraber paylaşmak fırsatı veriyor...

Ayrıca;

İstanbul'dan Karaman'a gönül bağlarıyla ileriyim çabamızda, hoş vakitlerinizi değerlendirirken, kendinize ve memleketinize yarar olacak gözlemler yapma yetisine sahipseniz, çabamızı bizimle paylaşma zevkine hazırsanız...

Sizi yayıncımız, gönüllü muhabir olmaya ve gönülden üretmeye davet ediyoruz.

Sokak Sokak İktel Apt. 6/2 Bebek - İstanbul
Tel : (saat 09.00 dan 20.00'ye kadar)
Tel. (0212) 287 43 44 - Teltaks: 287 43 42

BİR KİTAP...

Çobansalatası'nın tadına varınca...

Birkaç gün öncesine dek Karaman bana sadece sonra çıkan "oyunuyla" meşhur koyunu ve harita da Konya'dan ayrılp il olmasıyla tanıdığım bir şehir olmaktan öte birşey ifade etmiyordu. Fakat şimdi rüyalarımın girecek denli etkilendiğim özel bir mekân oldu. Güler Hanım'la çalışmaya başlamamdan kısa süre sonra kendisinin Karaman Vakfı'nın hazırladığı bültenin hazırlanmasında, daha aktif çalışmaya karar vermesiyle biz de arabasıyla, düğünçüğüyle, batırığıyla "İncesu mağarasıyla, Taşkalesi'nin doğal ambarlarıyla, görmeden tanıdığım ve sevdiğim bir şehir oldu. Bundan sonra yapılacak ilk Karaman gezisine Güler Hanım'la birlikte katılmaya karar verdik. (Bu arada batırık ve arabasının tadını çok merak ediyordum, bilmem Güler Hanım bize ne zaman tattırarak...?)

"Çobansalatası" isimli bir kitap elinize geçerse bu kitabın içeriğinin ne olduğunu düşünürdünüz? Tahminlerinizi duyar gibiyim, fakat yanıldınız. Çobansalatası "Her okur yazar için güncel yazım kılavuzu" alt başlığıyla Vural Sözer tarafından hazırlanmış, Barajans tarafından yayınlanmış, ciddi bir "güncel yazım kılavuzu"

Karamanoğlu Mehmet Bey'in bundan 720 yıl önce 13 Mayıs 1277'de "Bugünden sonra divanda, dergahta ve bargahta, mecliste ve meydanda Türkçe'den başka dil kullanılmayacaktır" diyerek Türk Dilini resmileştirmesinin ardından, günümüzde torunlarımız da atalarımızın izinde olduğunu ve Türkçe'nin doğru kullanımı konusundaki çabışmaları sürdürdüklerini görmek sevindirici.

Kılavuzun isminin neden "Çobansalatası" olduğunu merak edip de sayfaları karıştırmaya başladığımda, aynen yeni patronum Güler Hanım gibi Karamanlı Mustafa Göncü'nün "dilimizin sürüp giden karışıklığını en iyi tanımlayan kavram bu..." tanımıyla karşılaştım, bu düşünceye katılmamak ne mümkün?

Sayfaları karıştırmaya devam ettiğimde elimdeki bir yazım kılavuzu olmadığını anlıyorum. Bugüne kadar elimde geçen yazım kılavuzlarındaki gibi sadece alt alta dizilmiş Türkçe sözcükler değil, açık yazılış biçimleri bilinmeyen kısaltmalar, yerel özellikleri olan halk deyimleri özel kişi ve coğrafya adları; genel kültür açısından evrensel değer taşıyan özel adlar ve terimlerinde bulunduğu, "sıkılarak" değil, sempati duyularak karıştırılacak bir kılavuzdu elimdeki. Daha sonra Vural Sözer'in sunuş yazısında bu çalışmada amaçlarının "kılavuzu kullananlara yazım açısından yardımcı olurken, bilgi dağarcıklarına da bir şeyler katabilmek" olduğunu öğreniyordum. Amaçlarına ulaştıklarında da tüm kalbimle inanıyorum, çünkü iki gündür masamın üzerinde duran Çobansalatası'na elim sürekli istemdişi gidiyor ve her seferinde yeni bir şey öğreniyordum. Karamanoğlu Mehmet Bey'in torunlarından Mustafa Göncü'ye ve yazar Vural Sözer'e bu değerli çalışmalarından dolayı teşekkür ediyordum...

• Hatice Tepeyurt - Bölgesel Haber- İstanbul

VEFAT ve BAŞSAĞLIĞI

Çok değerli hemşehrilerimiz;
Kayseriilioğlu Ailesi'nden, kırtasiyecisi
Güngör Kayserilioğlu,
Asım Tiryaki'nin annesi
Safiye Tiryaki,
Merhum Necati Hoca'nın oğlu
Mehmet Odabaşı
Av. Ali Dönmez ve Efendi Dönmez'in Kardeşleri
Mehmet Dönmez

geçtiğimiz günlerde Hakk'ın rahmetine kavuşmuşlardır. Merhumeye ve merhumlara Allah'tan rahmet, kederli ailelerine, akraba ve yakınlarına başsağlığı ve sabır diliyoruz.

LEZZET DÜNYASI

BİSKÜVİ - ÇİKOLATA - KEK - ÇİKLET
BISCUITS-CHOCOLATE-CAKE-GUM
БИСКВИТ - ШОКОЛАД - КЕК - РЕЗИНКА

VAKIFTAN... 1. sayfanın devamı

Ben ekonomi tahsilı yaptım. Bu nedenle konuya bir de bu açıdan bakamadan edemedim: Karaman hızla sanayileşmede. "Bu durum ileride Karaman'ın özelliklerini bozar mı?" diye endişe ediyordum. Nedenlerim misafirperverlik, halk kültürü, çevremizin bozulması gibi... Zira sanayi toplumlarında bu durum hepimizin gözlemlidir. Yeni bir yapılar ve yeni bir mozaik oluşmaktadır. Karaman halkının bunu en iyi şekilde değerlendireceğine, kendi kültüründen gelen olumlu yanlarını koruyup gözeticeğine, olumsuzluklara fırsat veremeyeceğine eminim.

Karaman, bisküviden başka sanayi kollarında da gelişmeye müsait. Bu konuların da araştırılmasının faydalı olacağı kanaatindeyim. Dikkat ettim, hemşehrilerimiz yatırımlarını hep aynı sanayi kolunda yapıyor. Bu da, olumsuz bir rekabeti körükliyor. Bunun neticesinde "Karaman Bisküvisi" diye ünlenen ama ikinci kalite bir malın piyasaya çıkmasına ve yurt dışında da bu kalite ile tanınmasına neden olmuş... Halbuki rekabet daha iyi mal üretmesini sağlamalıdır. Sadece fiyat rekabetinin doğurduğu bu sonucu, sanayicilerimizin bir çare bulma arayışına gireceğine eminim.

Türkiye'nin bisküvi ihracatının büyük bir bölümünün Karaman'dan yapıldığı, ancak bunun yukarıda bahsettiğim kalitede kontrolsüzlüğü nedeniyle uzun süreli olamayacağı düşüncesi de beni endişelendiriyor.

Karaman'da bisküvi üretiminde bol miktarda yağa ihtiyaç duyulması, ancak bu yağın tamamının Karaman dışından temin edildiğini öğreniyoruz... Bir yağ fabrikası kurulması halinde ayıacağı üretimine başlanmasının, alt yapısı müsait olan ilimizi ön plana geçirebileceğini düşünüyorum.

Karaman'da turizm potansiyeli olduğu halde yeterince konaklama yerlerinin mevcut olmadığını gördük. Oysa bugün halen mevcut birçok tarihi yer konaklamaya müsait hale getirilerek turizm kazandırılabilir.

Bir çağrım var, değerli hemşehrilerim. Bundan böyle sizlerin de Karaman'da "Dikili bir ağacınız olacak" Vakfımızın girişimi sonucu, ayrılan orman sahasına ağaç dikme fırsatınız olacağını müjdeliyorum. Ağaç dikme mevsiminde isterseniz kendiniz, isterseniz vakfımız kanalıyla bir ya da birkaç ağaç diktirebilirsiniz. Bir düşünün dediği gibi, "Bir fidan bir ağaç, ağaçlar da orman olur!" Bu vesile ile hepimize şükranlarımızı sunarım, benim kadınına hemşehrilerim!

NE DEMİŞLER?

• Güler Pınarbaşı 0.212.287.4344

Doğduğun, doyduğun yer değil
'Huzur' bulduğun yer!

Dün sabah Karaman'dan geldik. Bugün 9 Eylül'97 saat: 00.30, uyuyamıyorum. Karamanlı ruhum ayaklandı "yaz" diyor. Hazır ilham gelmişken ben de ışığı yakıyor, yazıyorum. 5-7 Eylül tarihleri arasında yaptığımız geziden çok güzel hislerle geri döndük. Vakfın bülteninde kapıldığım köşenin değerli okuyucuları ile tanıştım ve olayın ciddiyetini kavradım.

6 Eylül '97 'de İngiliz Kraliçe'si Elizabeth'in gelini Leydi Di toprağa verildi. Dünyanın sevgisini ölünce kavradığımız, gözümde muhteşem gelinliğiyle sonsuza kadar yaşayacak olan, bu güzel insan bana "gelin" olmanın önemini yeniden hatırlattı. O bembeyaz sayfanın açılması, yepyeni bir hayatın simgesi gelinlik... Ve onu taşıyan süzüm süzüm süzelen, mahcup, ürkek, meraklı gelinler... Bu güzel toplantıda bu özel günün haberini yapan tüm gazeteleri aldım. Taz, sayfa, nitelik, amaç, sempati gözetmeksizin. Bir yandan eğlenirken, arada bir gazete okuyup, kimseye çıkırmadan ağlıyordum. Sanki zaman zaman içimde sürediden ince bir hüznü yaşıyordum.

Neyski konumuz hüznün değil. Aslında ben memleketimin gelinlerini anlatmak istiyorum sizlere...

Bir gelin gördüm bu gezide, Özpeynirci'lerin gelini Ali Özpeynirci'nin eşi Nermin Abla. Küçüktüm onlar evlendiğinde. O gördüğüm en güzel gelindi benim için. Yeşildere'de yaptığımız pikniğe bizi ziyaretet gelmişlerdi. Ali Ağbi yılların izini taşıyan Nermin Abla aynı gelindi. O'na bakarken Leydi Di geldi aklıma. Belki onun kadar aktif değil ama onun kadar zarifli...

Gezide yıllar önce Karaman'a gelin gelenlerde dikkatimi çekti. Mustafa Karaköse'nin eşi Yıldız Karaköse, Şişli'nin Esentepe muhtarlığını yapmış, aktif! Asım Tiryaki'nin zarif eşi Nermin Tiryaki, Atatürk'ü benimsediği, geleneklerini koruduğu için Karaman'a hayran kaldı, aktüel! M. Sabri Bacak'ın eşi öğretmen Nilüfer Bacak tarihi, turistik, dostluk gezisinden aldığı tadı anlattı, duyurdu! L. Tugay Işık'ın eşi Nazan Tugay, kocasının sevgisini "kaynana" tanımına rağmen annesine yansıtırabilmiş, becerikli! Sadı Göncü'nün eşi Altan Göncü. Neden bilmem? ama değer bilen! Bir de benim için en önemli bir Karaman gelini vardır ki annem Süheyla Pınarbaşı.

Rahmetli anneannemin Adapazarı - Hendek'ten İstanbul'a verdiği güzel kızı Süheyla ile

Karaman'ın en yakışıklı genci Recep Pınarbaşı evlenirler. Bu çiftin önce bir oğlu Çağlayan, sonra iki kızı Güler ve Gülay Pınarbaşı olur. Gülay Pınarbaşı'nın ütöpik hayatı, saatin sarkacı gibi bir öteki uçtadır, bir bu ucta (Karamanlılarca), Güler Pınarbaşı ise hayatı gözlemlemeyi ve gördüklerini aktarmayı sever. Hatta amcası Talat, "kelle aldık, çene çıktı" tanımlarıyla Güler'in ne olacağını küçüktken sezer. Duyguludur, gözlemcidir ve bu gezideki gözlemlerini sizinle paylaşmaya heveslidir.

1962'de İstanbul'a diye everilen Süheyla kandırılır. Bteğinde Çağlayan, kucağında Güler'le Karaman'a yerleşirler... Gülay doğar. Korku, ürkeklik ve yabancılık kısa zamanda sevgiyle sarılmalarla yok olur. Üç kayın, üç de güzel görüncesi vardır. Ziya insanseverliği, Talat sakinliği, Hasan girişkenliği ile; Müzeyyen sabrı, Şule sempatikliği, Güner hanımlığıyla ünlüdür. Recep Pınarbaşı'nın kuzenleri de aynı sevgiyle sarar Süheyla'yı. Rahmetli Ayten, sevgili Şüküfe ve diğerleri...

Süheyla dillere destan güzelliği, titizliği ve zerafetiyle "yabancı gelin" diye tanınır, sevilir, sayılır.

Yıllar geçer... Çocuklar okur, büyür, evlenirler*!!!! Recep Pınarbaşı'na "emir Allah'ın" denir, "zamanın doldu". Yerine torunlar doğar. Yuvalar doğduğun yer değil, doyduğun yer "misali" dağılır. Göç başlar birer birer. Sanki Recep ölünce, Karaman'ın anlamı yiter. Panikler Süheyla, sevgiyle sarılmaları hissedemez. İstanbul'a göç eder. Hendek'in yanı başı, düzen kurmaya çalışır kendince. Yaşam mücadelesinde çırpınır durur. Dertleri bitmez çocukların. Recep de destek veremez(!) yeterince. Bakar ki herkes ayrı telden çılmakta ve kendi kararlarında(!) yol almakta... Sevgiyle sarılmalar gelir aklına. Birden döner Karaman'a...

Güner karşılar onu, Müzeyyen ve Şule destekler, Talat ve Hasan sahiplenir... Ve Süheyla doğduğun yer değil, doyduğun yer değil, "huzur bulduğun yer" yaşamaya başlar. Aklına gelince bu hikaye beni hep düşündürür. Çünkü zaman zaman hepimiz ararız; doğduğumuz yerleri, doğduğumuz yerleri, en önemlisi "huzur" bulduğumuz yerleri... Bulur muyuz?..

Rahmetli Ali-Emine Pınarbaşı'nın torunu, Recep ve Süheyla Pınarbaşı'nın kızı, hepsinden mayımda bir tutam hissettiğim, Ziya, Talat, Müzeyyen, Şule, Hasan ve Güner'in yeğeni olmaktan ve en önemlisi Karamanlı olmaktan gurur duyuyorum. Sevgiyle kalın

DÜŞÜNCELER...

Gördüklerimiz,
görmek istediklerimiz...

Insanın doğup büyüdüğü memleketini bir turist gibi ziyaret etmesi gerçekten çok değişik ve çok hoş bir duygu. Bizlere bu tarifsiz duyguyu yaşatan organizasyon komitesine buradan teşekkür etmeyi borç bilirim. Her sene yaptığım ziyaret amaçlı seyahatlerimin dışında, 05-07 Eylül 1997 tarihleri arasında gerçekleşen bu gezide, Karaman'ı bir başka gözle ve bir başka açıdan irdelemek fırsatını buldum.

Brifingde anlatılanlar, verilen rakamlar ve gördüklerimiz memnun edici, keyif vericiydi...

Ancak bir de görmediklerimiz var. Ekonomi, sanayi, şehircilik ve gelinen nokta ve elde edilen başarılı sonuçları, Karaman'ın sosyal yaşantısı açısından göremedik. Bir yabancı gözüyle de; görev nedeniyle çeşitli kereler Karaman'da bulunmuş Milliyet Gazetesi yazarlarından Sayın Abbas Güçlü'nün bizzat bana "Bir yabancı misafir akşam 17:00'den sonra Karaman'da yapacak bir şey bulamıyor. Hatta aç bile yatabilir." demiş ve temennide bulunmuştu: "24 saat hizmet verebilecek bir otel gerekli Kara-

man'a". Belediye Başkanımız Sayın Yaşar Evce'nin sevinerek öğrendik ki, 2. adet otelin inşasına başlanılmış durumda.

Göremediğimiz ama görmek istediklerimiz ise kısaca:

1. Karaman'ın çok acil ve mükemmel bir sinema salonuna ihtiyacı var.

2. Gençlerimizin boş vakitlerini değerlendirebilmeleri için, özellikle evde oturan gençlerimizin daha sağlıklı ruh yapısına sahip olabilmeleri için, müzik, resim, el sanatları, bilgisayar ve bunun gibi kursların açılması; nezh ortamlarda

gençlerimizin birbirleriyle kaynaşmaları gerek.

3. Gençlerimize meslek edindirici veya mesleklerinde daha ileri gidebilmelerini sağlayıcı meslek

kursları, seminer ve konferansların daha sık ve sistemli olarak düzenlenmesi.

4. Gıda sanayinin ötesinde, alternatif olarak yeni sanayi kollarında da yatırımlar yapılmasının gereğine inanyorum.

Karaman insanının bunların üstesinden geleceğine inanarak, gerçek humanist, sevgi insanı Yunus'un Kenti Karaman'a sevgiler, selamlar... Saygılarımla...

• Kutis Pembeci

onsa®

BİSKÜVİ - ÇİKOLATA - KEK - CİPS - ÇİKLET - ŞEKERLEME
BISCUITS - CHOCOLATE - CAKE - CHIPS - CHEWING GUM - CANDY

"ADIYLA TADIYLA DÜNYA MARKASI"

onsa®

BİSKÜVİ VE GIDA SANAYİ A.Ş.

Organize Sanayi Bölgesi P.K. 21
Tel: 0.338.224 10 70 10 Faks: 224 10 70
KARAMAN

IKEV/POSTASI

Yayın Kurulu

Suat Sözer, Ahmet Büyükemre, Mustafa Göncü, Güler Pınarbaşı

Tasarım ve uygulama : Barajans Reklamcılık AŞ

Renk ayırımı ve film : Filmon AŞ

Baskı : Yaşar Ofset Tesisleri

Küçük Langa Cad. No: 6, Daire 8, Aksaray / İstanbul

Tel : (0212) 632 74 93 Tel/Faks : (0212) 586 0535